Min kone og jeg emigrerede til England i sommeren 1959 med vores to børn: John på 6 år og Kirsten på 4 år. Vi havde talt engelsk til dem, siden de var spæde, så der var ingen sprogproblemer, da vi emigrerede.

Oprindeligt ville vi emigrere til Adelaide i Australien, hvor vi havde forbindelse med min svigermors familie, som var blever evakueret dertil før den 2. verdenskrig.
Min kone og hendes to søstre skulle evakueres til Australien i begyndelsen af krigen. Pga. forsinkelser med togene kom de ikke med skibet, som skulle sejle til Australien! Dette skib blev torpederet af tyskerne – trods store røde kors på skibet! – og de overlevende blev skudt, mens de klyngede sig til stumper af skibet!

Jeg blev født i et meget, meget fattigt hjem som den første af syv. Jeg er født på Rigshospitalet i København. Det var en meget vanskelig fødsel, hvor de måtte bruge tænger for at redde min mors liv. Efter fødslen fortalte lægerne min forældre, at jeg sandsynligvis ville være født blind! Jeg havde to store sortblå mærker, hvor mine øjne skulle være! Heldigvis fik jeg mit syn!

Pga. depressionen i 1930erne var min far kronisk arbejdsløs i mange år, hvilket resulterede i, at han blev periodevis dranker. Og det var slemt! - jeg så læger flere gange, som havde hørt om 'delirium tremens' og læst om det, men aldrig erfaret det: eneste løsning: anbringelse i en gummicelle, så han ikke kunne skade hverken andre eller sig selv. Bagefter – den følgende dag – kunne han ikke tro, hvad der var sket. Han var meget voldsom – en gang smed han to store politibetjente (en i hver arm!) ned ad trapperne fra en 1.sal. – Jeg slog ham bevidstløs (hvilket jeg havde gjort nogle gange gennem årene fra jeg var omkring ti år gammel!), og bad betjentene om at behandle ham pænt, da han ikke vidste, hvad han gjorde!

Fra min fødsel boede vi i husvildebarakker, indtil jeg var 4-5 år. Da blev vi flyttet til en toværelses lejlighed med køkken og toilet, som vil delte med en anden familie med fem børn! De havde det ene værelse, og vi havde det andet, med fælles køkken og toilet. Når toilettet var optaget, var der nogle offentlige toiletter i baggården. Bygningen var op til 5.sal. Der var mange forbrydelser i området. Når politiet blev tilkaldt, kom de altid mindst seks mand!

Inden jeg var 5-6 år var jeg blevet god til at slås!

Da jeg var 6 år, flyttede vi til en helt ny toværelses lejlighed med køkken og toilet og en koks-kakkelovn på fjerde sal. Det var Paradis!
Ret hurtigt flyttede min farfar ind hos os, hvor han levede et par år, inden han døde.

Samme år, som seksårig, begyndte jeg at gå i skole. Her fik jeg som klasselærer en helt fantastisk lærer, Hr. Henrik Jensen. Han underviste mig i fem år. Jeg var altid en af de første tre i klassen ved alle prøver. I femte klasse havde vi en speciel eksamen for hele Storkøbenhavn. Få dage derefter kaldte Hr. Jensen mig til et møde: af alle elever i Storkøbenhavn var jeg blevet nummer tre, og han ønskede et møde med mine forældre, om at jeg skulle på gymnasiet. Det ville min far ikke høre tale om. Ud af skolen, når jeg blev 14 og få et job og tjene penge! Jeg fik dog lov til at fortsætte, til jeg havde både mellemskoleeksamen og realeksamen og var 15 år gammel.
Det var under krigen, og jeg arbejdede med illegalt arbejde fra jeg var ca. 14 år, hvor jeg havde lært en del engelsk (BBC radio for oplysninger, som jeg så duplikerede og distribuerede. Det var et meget farligt arbejde!). Mine forældre vidste intet om det.

Jeg måtte indhente mine eksamenskvalifikationer senere, efter krigen. Jeg ønskede at blive dyrlæge, men min læge stoppede mig (jeg måtte tjene til livets ophold, foruden at hjælpe min mor): jeg ville simpelthen dræbe mig selv. Men hvis jeg ville skifte til at læse medicin og blive læge; det kunne min læge acceptere, fordi det var et meget lettere studium!
Jeg kom i forbindelse med et universitet i USA, hvor de havde meget fine dyrlægestudier. Det var i Iowa, et vigtigt landbrugsområde. Jeg kunne arbejde og tjene til livets ophold, mens jeg studerede, og de ville acceptere mig! FINT! Jeg havde på det tidspunkt arbejdet ved et landbrug i Sydsverige. I mit pas stod jeg som Stoker (fyrbøder), men jeg kunne ikke få hyre fra Købehavn, fordi jeg ikke var medlem af fagforeningen! Jeg fik tilbudt en hyre på et meget gammelt skib, som skulle sejle til USA fra Malmö, da jeg netop modtog et brev fra min mor om at komme hjem hurtigt, da min far var meget syg. Så jeg rejste hjem omgående, hvorefter jeg besluttede at blive i Danmark.

Som 9 årig startede jeg som mælkedreng: op kl. fem syv dage om ugen! Så jeg kunne lige nå at komme i skole kl. otte 8.
Et år eller så senere blev det ulovligt. Nu skulle man være 12år! Men jeg fortsatte! Da jeg var 12 år fik jeg også et eftermiddagsjob, hvor jeg arbejdede til lukketid kl. 18, fredag kl 19, lørdag kl 20, men vi var ofte forsinkede, uden at jeg fik noget ekstra for det!

Da jeg var skoleleder på Bornholm, begyndte jeg at skrive en bog:
"Københavns sidste mælkedreng", men da jeg ikke ville have den udgivet, mens min mor levede, stoppede jeg. Der var forskellige enerverende oplevelser. Jeg arbejdede på Islands Brygge og på Christianshavn i havnekvartererne. Der skete mange voldsomme ting!

Min enestående lærer, Henrik Jensen, kan jeg takke for mange ting!
Han fandt ud af, at jeg trængte til briller, da jeg var ni år!
Da jeg var syv år bad han mig om at hente en flaske mælk hver dag til sin frokost – og jeg fik en gratis flaske mælk for det! Godt for helbredet, sagde han.
Da jeg var syv år, fandt han gennem viceskoleinspektør ØSTRUP en sommerferieplads til mig i Jylland, hvor jeg tilbragte hver skolesommerferie derefter hos en dejlig familie. Så jeg var en af ØSTRUPS berømte københavnerbørn, som kom fra fattige familier!
Sønnen og svigerdatteren af mine ferieforældre tilbragte ferier hos os her i Herne Bay to gange. Vi betalte deres rejse. Vi tog dem begge gange på lange flerdagsture til de vigtigste dele af England. Det var dejligt at kunne gøre dette for dem som en lille tak for de meget værdifulde ferier, jeg havde haft hos dem.

Da vi emigrerede til England boede vi i næsten to måneder hos Enids onkel og tante i Bexley Heath nær London, mens jeg søgte stilling som lærer. Jeg havde været i forbindelse med myndighederne herovre, inden vi rejste herover.

Jeg fik en stilling som matematiklærer på en stor skole med ca. 1000 elever i alderen 11-18 år. Jeg havde ikke forventet modstand fra de andre læreres side, <u>fordi jeg var udlænding!</u> Det tog 6 år før en af lærerne begyndte at tale med mig! Jeg underviste i et stort spiselokale i FIRE år! Hver eneste tidligere lærer fik nervesammenbrud inden for de første uger eller få måneder eller holdt bare op uden varsel! Der var nemlig MANGE vanskelige elever, og vi havde meget store klasser, helt op til 40! Skolelederen kunne ikke selv holde disciplin! Hvilket er den første betingelse for at kunne undervise effektivt!
Systemet med klasserne var helt forkert! De blev sat i klasser fra A til G, alt efter deres modenhed for at kunne <u>læse,</u> da de var 11 år!

Efter jeg havde været der 18 måneder og havde elever i helt forkerte klasser, angreb jeg systemet ved et større lærermøde!
"The mad Dane again" var den almindelige reaktion fra mine kolleger!
Heldigvis kaldte skolelederen mig til et møde den næste dag. Han kunne se fornuften i det. Ved et nyt møde få dage efter bad han mig om at organisere hele denne omvæltning! Jeg accepterede det og brugte hundreder af timer på at få det hele organiseret med prøver for de første årgange.
3 år senere kunne vi se resultaterne fra de første eksamener.
Skolechefen fra Canterbury (chefen for et stort område) holdt en tale på Speechday (den årlige dag med uddeling af præmier for bedste resultater i eksamener, o.s.v.), hvor han roste min skoleleder for at indføre dette fantastiske system! Min skoleleder var ikke mand nok til at sige, at det var mig, som havde organiseret det hele! Som udlænding var det MEGET, MEGET vanskeligt for mig at blive forfremmet. Jeg opnåede dog at blive skoleleder for al matematikundervisning.

I 1971 skiftede vi i UK over til decimalsystemet med hensyn til møntsystemet.
Jeg havde i alle årene undervist i aftenskolen i både tysk og matematik. Resultat: jeg underviste i det nye møntsystem fem dage om ugen i aftenskolen det sidste år (1970-71) før ændringen. De lokale kommuner sendte deres personale til Canterbury, fordi der var en LEKTOR, som underviste! De lærte ikke noget af værdi overhovedet! De lærte, hvordan et decimalsystem-kasseapparat virkede! Intet med penge, intet med checks osv. osv. De lokale kommuner bad mig om at holde kurser for deres personale, hvilket så blev lørdage! (De havde hørt om min gode undervisning!).

I 1971 var der et lektorat ledigt ved universitetet i Canterbury.
Undervisning for lærere i grundskoler (alder 5-11). Det var lige en stilling skrevet for mig! Så jeg ansøgte. Jeg blev ikke engang indkaldt til en samtale! Så jeg fandt ud af baggrunden: min skoleleder ville ikke af med mig! Jeg konfronterede ham med dette, og han måtte indrømme, at det var rigtigt: Jeg var for værdifuld for skolen at miste!
Den næste dag afleverede jeg min skriftlige opsigelse!
Min skoleleder sagde: " Du kan ikke gøre det, hvad vil du gøre?" Det er mit problem, sagde jeg.

Jeg havde så mit eget firma i en del år, Jeg tjente mere, end jeg havde tjent som lærer! Det var hårdt arbejde, men det gik fint.
Det var mest import fra Danmark, jeg beskæftigede mig med. Jeg havde blandt andet eneretten for de danske KURELA Lys – jeg ved ikke, om de eksisterer mere. Jeg indførte ART CANDLES til UK! Lavede et stort stykke arbejde med agenter landet over!

En gammel kollega kontaktede mig en dag. Han arbejdede nu på en skole omkring 20 miles herfra. De havde et STORT problem: 3 eksamensklasser uden matematiklærer! Uden matematikeksamen ville deres chancer for beskæftigelse og videre uddannelse være lig nul!

Skolelederen bad mig om at komme til en kop kaffe og diskutere mulighederne. Jeg sagde, at jeg ikke var interesseret, medmindre det var en større stilling. Han lovede mig hurtig forfremmelse, lige så snart jeg have vist min ekspertise. Resultat: jeg accepterede, hvilket min kone var MEGET glad for.

Jeg bliver nødt til at nævne følgende:
Efter ca. 18 måneder af min undervisning kom de første resultater: En stor del af elevernes arbejde var 'skriftligt kursus arbejde'. Efter deres eksamen blev min skoleleder kontaktet af eksamensafdelingen for hele Sydengland: mine karakterindstillinger var helt forkerte!

Min skoleleder var bestyrtet. De ville sende to inspektører for at få rettet mine fejltagelser! Jeg sagde til min skoleleder, at jeg så frem til at vise 'inspektørerne', at mine indstillinger til eksamens-karaktererne var korrekte!

Inspektørerne kom. Jeg havde mødt dem på flere tidligere kurser. De fortalte, at de var kede af, at mine indstillinger var helt forkerte. Statistikkerne viste, at jeg kun kunne give karakteren 0,1 Grade 1 for denne meget vanskelige eksamen. Og jeg havde givet 8 Grade 1!
(Vi havde 7 forskellige eksamener at vælge fra på dette tidspunkt,
og den eksamen, de var indstillet til, var den aller sværeste!)

Resultat: Inspektørerne var helt forbløffet! I deres mange års erfaring med inspektioner havde de aldrig set noget så fantastisk! (De tilbragte et par timer med at gennemgå alt det skriftlige kursusarbejde fra eleverne/studenterne - jeg havde lagt det hele ud på borde i et klasseværelse).
Baggrund: min effektive undervisning! Jeg siger ikke dette for at prale!

Jeg må stoppe her.

Jeg har udeladt mange vigtige ting, f.eks. mit arbejde som nattevagt, mens jeg studerede. Jeg arbejdede fem dage om ugen i 12 timers skift, og jeg sov hver tredie nat! Faktisk helt uforståeligt, hvilket blev konstateret af professor Mogens Fogh på militærhospitalet i København, efter at jeg havde fået to hjernerystelser med en uges mellemrum (jeg var bl.a. faldet på noget glat is). Jeg var ude af stand til at studere et helt år!
Som nattevagt fik jeg de allerværste ruter og vagter, fordi jeg altid klarede mange vanskelige opgaver. Jeg løste mange problemer med at slå en proper næve - så undgik jeg at skrive rapport og tilkalde politiet! Firmaet ønskede at forfremme mig, men jeg ville ikke opgive mine studier.

Carl Einar Schyberg, 2015